

ΕΠΙΘΥΜΙΑ

02-06-1970

Θα 'θελα,
το κάθε γλυκοχάραμα, το κάθε όμορφο δείλι,
να τρέχω στις βουνοκορφές, τον ήλιο να κοιτάζω.
Ν' ακούω τ' άγρια πουλιά, τις βρύσες, στις σχισμές
των βράχων τις κρυμμένες, να γαργαρίζουν τρυφερά,
και να γεμίζει η καρδιά μου, αγάπη για τον κόσμο.

Να 'χω μαζί μου το ψωμί και τις ελιές και το τυρί,
να τρώω και να ξεδιψώ απ' το τρεχούμενο νερό,
μεσ' το βαθύ ρυάκι.

Να βλέπω γύρω μου ζωή, να με κρυφοκοιτάζει,
και να υψώνω στον θεό το νου, και να τον χαιρετίζω,
βαθιά απ' την καρδιά λουλούδια να σκορπίζω.

Ν' ακούω βελάσματα αρνιών και του βοσκού
την παθιασμένη τη φλογέρα, ν' αντιβουίζει
το βουνό από τραγούδια κι από γέλια.

Έχουν γιορτή, τρανή γιορτή, κάθε στιγμή και κάθε ώρα,
είν' η καρδιά τους παιδική, αγνή και στη χαρά τους.
Γλεντούνε και χορεύουνε, και με ψωμί ξερό, ελιές πικρές,
τυρί αλμυρό, τους φτάνουν.